

що ходят с овцете, без кавал не похаждат ни до прага. Па и що сж кавалджии, хеле пжк Лило... Махни, брате, махни! (5 стр.)

Почита, с която се ползува дядо Дичо в задругата, е безгранична. „И сам чичо Тасо, ете, унуки жѐни, дума се, ама до-сега, пази Боже, да тури у устата лула пред баща си!... Ама и другите мжже пред чичо Тасо не палят лула; а така, кога останат, насаме... насаме е друга работа“ (6 стр.).

Като сочна фиданка на сухо джрво е израсла гиздава Рада в дома на дяда си Ценко-Топуза. От двадесет души челяд — чума или холера — Бог знае що е било — поносила всички други в кжщата на Топуза, а оставила живи само двама — дядо Ценко и унуката му Радка. Той я гледа „като писано яйце“, пазял я „като капка на длан“ и „прах не оставял да падне на нея“. Галена станала Радка и прегалена. А богат бил дядо Ценко и всичко, що имал, за Радка го е готвил. „Беше Радка една у селото!.. Ама и мома ли беше пуста Радка? Махни, брате, махни!.. А пжк що очи имаше, ех, брате, севат, севат, като у невестулка... А не смеем да я погледнем, ама Лило, дедо Дичовия праунук, беше им навикнал, па си я гледа, брате, па си му нищо! Лило, Лило, ама всеки ли е като Лило? Ех, весела му майка, момжк, момжк, та еш му не можеш намери! Висок, та тжнак у кржста...“ (7 стр.).

Искат се, любят се Лило и Рада, купнеят един за другото. Ала смее ли Лило за женидба дума на дяда Дичо да продума? Майке, шѐга ли е да се изправиш пред него с капа в ржце, па да му искаш благословия? По-лесно Лило от срам в земя би потжнал, нежели уста пред дяда Дича за женидба да отвори. По-скоро от Рада би се отказал — ама хич отказва ли се! — отколкото да се срами пред дядо Дича. Закача го Рада и му се присмива, че той я чака бели плитци да оплете, та тогѐва за годеж да помисли, и го сжветва калугер да стане. Ако пжк той дотолкоз е вжрзан за езика, тя знае и друго — та Пунчо Ланин тжкмо това чака. Само да го погледне Рада и той е готов да я вземе. Но дава ли я Лило! Праща да я иска, пак не би му я отстжпил, а камо ли на Пунча да я остави! Кржв ще пролее (Пунча ще убие), но нема да позволи никому Рада с пржст да побарне. Една нощ Вела, Лиловата братова снаха, заварва на двора Лило разплакан, разпитва го, утешава го и разказва на стрина Пжрва неговата сжрдечна болка и страшна закана, че ще убие Пунча, ако дядо Дичо не се сжгласи за Рада. Пжрва казва на баба Стана, тя пжк на дядо Дичо. Баба Стана е на мнение, че Рада не е за тяхната кжща и че не бива да я земат за Лило; но пред опасната вжзможност Лило да изпжлни буйната си закана и да